FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 21. oktober 1987 *

Høje Domstol.

A — Faktiske omstændigheder

1. Ordningen med opkrævning af en præmieudligningsafgift for fårekødsprodukter, i henseende til hvilke der ikke er ydet variabel præmie ved slagtning, er ikke alene blevet forelagt Domstolen til prøvelse ved Det Forenede Kongeriges direkte søgsmål mod Kommissionen [1], som jeg netop har taget stilling til, men også i form af en anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice of England and Wales.

De faktiske omstændigheder i sagen for High Court er følgende:

2. I februar 1986 solgte selskabet Johnson til selskabet LST nogle partier fårekødsprodukter til udførsel, for hvilke der ikke kunne ydes variabel præmie ved slagtning. Kødet blev som påtænkt udført. Herefter opkrævede Intervention Board for Agricultural Produce, som er det organ i Det Forenede Kongerige, der opkræver præmieudligningsafgift, et beløb svarende til den variable præmie ved slagtning hos LST. LST, støttet af Johnson, indbragte sagen for High Court of Justice med påstand om, at det anerkendtes, at selskabet ikke var forpligtet til at betale præmieudligningsafgift i forbindelse med den omhandlede udførsel, idet sagsøgerne anførte, at de fællesskabsretlige bestemmelser, som Intervention Board henviste til, var ugyldige.

3. High Court of Justice forelagde herefter Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 3451/85 af 6. december 1985 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 9/86 af 3. januar 1986, begge om ændring af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1633/84 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende variabel præmie ved slagtning af får, ugyldige, for så vidt der i henhold til disse forordninger skal opkræves 'clawback-afgift' som omhandlet i artikel 9, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1837/80 for produkter, i henseende til hvilke der ikke kan ydes variabel præmie ved slagtning?«

B — Drøftelse

4. Indlæggene fra sagsøgerne i hovedsagen, Det Forenede Kongerige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber svarer i vidt omfang til, hvad der er blevet gjort gældende i sag 61/86 (Sml. 1988, s. 431). For så vidt henviser jeg til mit forslag til afgørelse i dag i nævnte sag.

* Oversat fra tysk.

1 — Sag 61/86, Sml. 1988, s. 431.

5. I henseende til nærværende præjudicielle sag behøver jeg således kun at undersøge et enkelt retligt argument, som udelukkende er blevet fremsat i denne sag, af sagsøgerne, nemlig at der er sket en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

6. Sagsøgerne er af den opfattelse, at det er udtryk for en tilsidesættelse af princippet i EØF-Traktatens artikel 40, stk. 3, at fårekødsproducenter i område 5 (Storbritannien), der ikke kan opnå præmie ved slagtning for deres produkter, alligevel skal betale en præmieudligningsafgift, mens fårekødsproducenterne i de øvrige områder i Fællesskabet, som heller ikke får udbetalt nogen præmie ved slagtning, ikke skal betale en sådan afgift.

7. Kommissionen har derimod bestridt, at der er sket nogen tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet den anfører, at der kun ydes variabel præmie ved slagtning i område 5, hvorfor fårekødsproducenterne dér ikke kan sidestilles med fårekødsproducenterne i andre områder.

8. Sammenligner man generelt forholdene for fårekødsproducenterne i område 5 med forholdene for producenterne i de øvrige områder i Fællesskabet, må der gives Kommissionen medhold i, at disse ikke i så henseende kan sidestilles.

9. Man må således ikke glemme, at fårekødsproducenterne i område 5 før de øvrige producenter i Fællesskabet nyder godt af præmien til fårekødsproducenter, for så vidt angår en del af denne. De har hermed en konkurrencemæssig fortrinsstilling i forhold til fårekødsproducenterne i de øvrige områder i Fællesskabet og kan dermed ikke sidestilles med disse.

10. Jeg bemærker her for det første, at det fremgår af Domstolens faste praksis[2], at princippet om forbud mod forskelsbehandling i EØF-Traktatens artikel 40 ikke er til hinder for, at ensartede situationer behandles forskelligt, når forskelsbehandlingen er objektivt begrundet. Hertil kommer, at betragter man de objektive forskelle, der er med hensyn til de gældende regler og de økonomiske vilkår på de forskellige markeder (områder), må det ligeledes lægges til grund, at fårekødsproducenterne i område 5 ikke kan sidestilles med producenterne i de øvrige områder i Fællesskabet.

11. Der foreligger dermed ingen tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

C — Sammenfatning

12. Når henses til det resultat, jeg er nået frem til i mit forslag til afgørelse i sag 61/86, skal jeg herefter foreslå, at Domstolen besvarer det af High Court of Justice forelagte præjudicielle spørgsmål således:

2 — Jfr. senest Domstolens dom af 11. marts 1987 i de forenede sager 279, 280, 285 og 286/84, Walter Rau Lebensmittelwerke mod EØF, Sml. s. 1069.

»Retsforhandlingerne for Domstolen har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordninger nr. 3451/85 af 6. december 1985 og nr. 9/86 af 3. januar 1986.«

13. Jeg bemærker endvidere, at et eksemplar af forslaget til afgørelse og af dommen i sag 61/86, som der henvises til i nærværende sag, bør oversendes til den forelæggende retsinstans.